

550/154/103

ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

С. Калинець.

Знахорка Солоха

Жарт на 1 дію.

LWOWSKIE STAROSTWO GRODZKI

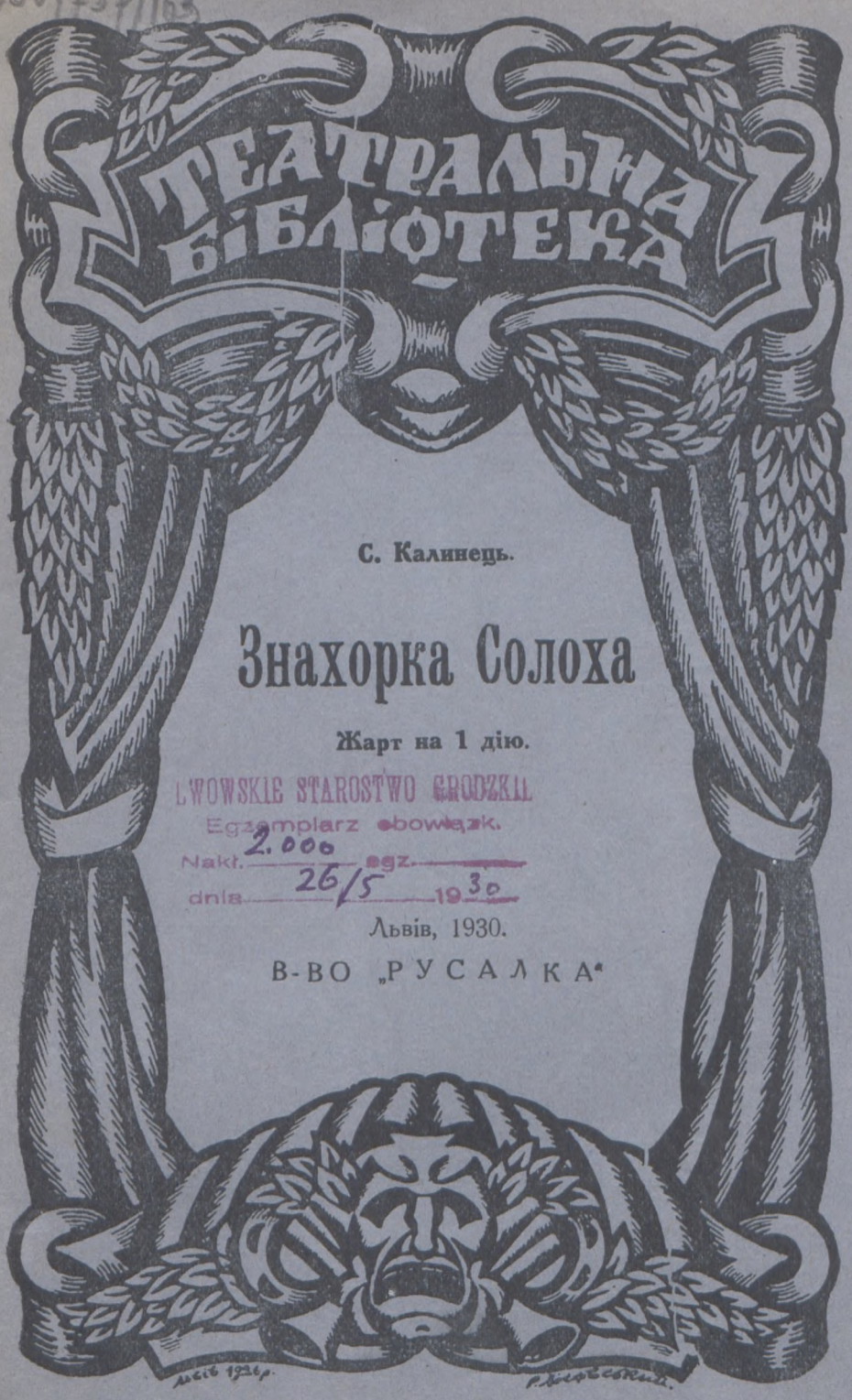
Egzemplarz obowiązk.

Nakł. 2.000 egz. 26/5 1930

dnia 26/5 1930

Львів, 1930.

В-ВО „РУСАЛКА”

„Театральна Бібліотека“ В-ва „РУСАЛКА“

Виходить що місяця, під редакцією Гр. Гануляка.

Річна передплата 12 зол.

Рік вид. IX.

1930.

Вип. VII. (103.)

Copyright by „Rusalka“, Leopold

Авторські права застережені.

Головні склади:

Для Америки:

- 1) Galician Bazar, 123 Ave A. New York, N. Y.
- 2) Ukr. Bazaar, 2248. Grayling Ave, Detroit, Mich.

Для Канади:

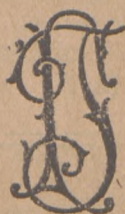
- Ukr. Booksellers, 660 Main Str., Winnipeg Man.
Ukr. Book Store, 10348—101 st Edmonton, Alta.

Друкарня Ставропигійського Інституту у Львові.

С КАЛИНЕЦЬ

Знахорка Солоха.

Жарт на 1 дію.

Л Ї В І В 1930.

„ТЕАТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА“.

ДІЄВІ ОСОБИ:

Іван — вїт, лїт 50.

Катерина — його жїнка, 40.

Гануся — їх дочка, 18.

Петро — наречений Ганусї, 30.

Данило — богацькій парїбок, 30.

Самогласник — дяк, 40.

Солоха — знахорка.

Парубки, дївчата. (Рїч дїється в Галичинї).

Селянська кімната. На стінах образи святих, прикрашені паперовими квітками. На середині кімнати скриня, по при стіни лавки. На скрині стоїть невеличке дзеркало.

Я В А І.

(Гануся одна).

Гануся (сидить біля скрині й вишиваючи співає:)

А я люблю Петруся,
Тай сказати боюся,
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Я В А ІІ.

(Гануся і Самогласник).

Самогласник (переступає поріг хати). Мир дому сему!

Гануся. (наслідуючи його голос). „І всім живущим в нему!“ (Встає і стирає ослін). Сідайте, прошу

Самогласник (сідає). Ти, бачу, співаєш собі, возвеселися душа твоя.

Гануся (стидливо). Ось поки молода, то собі ще заспіваю!

Самогласник. Так так Ганусю, співай, бо лише, яко речеся, весною пташки щебечуть і тішуться. І ти молоденька, тішся, бо ось що йно не видно твого щастя!

Гануся. Ов, якого щастя?

Самогласник. Гм, якого? чиж ти думаєш, що я, гей той каже, не знаю?

Гануся. Коли знаєте, то скажіть і мені, то ще більше тішитимусь.

Самогласник. О, ніби то, гей той каже, не знаєш? Таже Василь з кінця, вчора приїхав з Росії, де досі був в полоні, та казав, що нині або найдалі завтра має приїхати ще трьох з нашого села, Іван Химчин, Степан Проців і Петро Настин. А ти, яко речеся, певно зачула і так собі співаєш з утіхи, що скоро побачиш свого Петруся! Га? Неправда?

Гануся. Або я знаю, може і правда!

Самогласник. А бачиш гей той каже, що я вгадав

Гануся. То ніщо дивного, ви чоловік письменний, завжди сидите в книжках, тай легко вам і вгадати.

Самогласник. Та ніби так, я лише гляну, лише почую одно слово, то не треба мені, гей той каже, лопатою до голови класти! Але не в цьому діло, я прийшов за батьком, та бачу, нема його в дома?

Гануся. Іще як пішли рано до уряду громадського, так і на обід не приходили.

Самогласник. А мама де?

Гануся. Пішли за ріку, до тітки!

Я В А ІІІ.

(Гануся, Самогласник і Солоха).

Солоха (переступає поріг хати, налягаючи на ногу). Славайсу...

Гануся. На віки слава! гостоньки до нас!

Самогласник. Ов... і ви тутки? (встає з лави).

Солоха (приглядається). О, здорові були, пане реєнтий! Ви мусите мене немало любити, коли вже нині третій раз стрічаємось.

Самогласник. Звісно! „Любите і враги ваша“, сказав Христос. А тут нема кого любити? Та вам, як би так трій цять років відіймив та ще зуби вставив, то хто знає, чи яб не спокусився на вашу красу!

Солоха. Ну, ну, не переборшуйте, бо як би так я була 30 років молодша, то яб на вас не дивилась. За мною й сьогодні хлопці бігають. Го! го! Не думайте собі. (Приглядається до дзеркала).

Самогласник. Та я не думаю... нічого, нічого, я жартував. Лише ви булиб ще кращі, як би так не мали такого червоного носа.

Солоха. Ви гляньте на ваш ніс! Такий, як гасильник, а причепився до мого. (До Ганусі). Мама нема?

Гануся. Пішли до тітки, зараз вернуть, посидьте.

Солоха. Та не маю часу, зайду опісля, бо мені мама щось обіцяла.

Гануся. Ага! Я й забула (йде до скрині), ось тут в папери щось є для вас.

Солоха. О! бачиш, це як раз... мятка, якої потрібую.

Самогласник. А це що? Певне, яко речеса в писанії, — на чари?

Солоха. Не на чари — а на ліки.

Гануся. Солоха не чарують, а лікують різні хвороби.

Самогласник. А, це гарне, християнське діло, лічити хворих, але люде кажуть, що ви ворожите. та чаруете.

Солоха. Хай буде, що й чарую. а вам яке діло, я до-бро людям творю, он що, а люде, за це каменем в мене кидають.

Самогласник. В писанії святом стоїть: Аще хто на те-бе каменем, ти на него хлібом. А кого це ви зараз лікуєте?

Солоха. Настю Городецьку.

Гануся. І як їй, лучше трохи?

Солоха. Як би це сказати...

Самогласник. Та кажіть, якоже рече, правдива знахор-ка: Або вмере, або буде жити.

Солоха. Я теж те кажу, або вмере, або виздоровіє. Я роблю усе, що в моїх силах, але вона, ніби Настя, каже ме-ні на злість, що я одну хворобу відмовлю, то приходить друга. Вже я свяченою крейдою ліжко описала, вже мастила її усіми мастями, девять разів вугля скидала, а оце несу ще чай зварений з сімох цвітів, з десятої межі, які я збирала після заходу сонця з зажмуреними очима, а цею мяткою, що беру від Ганусі, хочу її підкурити, від цього мусить виздо-ровіти. А як ще не виздоровіє, то...

Самогласник. То вмере.

Гануся. Ах! Не дай Боже.

Солоха. Не вмере, ні, а я маю ще оден лік.

Самогласник (до Ганусі). Чого ти так злякалась? Боїш-ся, щоб твоя свекруха не померла... Не бійся, лише занадто знахорці Солосі не вір, а відтак проси мене на весілля. А покищо я йду за твоїм батьком, діло є до нього. Здорові були. Мир вам, якоже рече писаніє. (Виходить).

Я В А ІV.

(Ті — без Самогласника).

Гануся. Спасибі за добре слово. А як Петро верне, то на весілля справді попрошу.

Солоха (за відходячим Самогл). Матери твій хрін, ти! Самогласнику! Бач його! „Не вір знахорці Солосі!“ Лише йому вір! Який мені доктор вибрався. А про якого це ти Пе-тра говориш?

Гануся. Про Настиного, виж його маму лікуєте.

Солоха. А звідкиж ти знаєш, що верне.

Гануся. Дяк говорив, що ось нині-завтра буде дома.

Солоха. Не вір ти дякови, Ганусю! А зрештою хоч би Петро і вернув, то це не тобі пара. Ти вїтова дочка, а він пройдисвіт! А тут (говорить шепогом), бачиш я чула теж

що він верне, але кажуть що він там, в Росії, любився до несхочу, він не варта цього, щоб за ним розбиватись. Не варта, Ганусю, подумай, а побачиш, що правду кажу. Ну, бувай здорова, біжу до Насті.

Гануся. Біжіть, а як би справді Петро вернув, ви довідайтесь, що на цьому правді, та зайдіть сказати.

Солоха. Як розвідаюсь, то зайду та все розкажу, але кажу тобі Ганусю щиро: ти плюнь на все, не варто, їй Богу ні. Тебе не такий візьме, як Петро! (Виходить).

Я В А V.

Гануся (після короткої задуми). Петро любився до несхочу! Хто знає, всіляко буває на світі. Щож тоді робити? Він же мені присягався, усі люде знають, а тепер візьмуть на язики, а дівчата стануть сміятись надімною, що ждала три роки, тай он чого діждалась. (Мовчазна хвиля). О, ні! Це не може бути. Він не ранив би так мого серця, він мене любить, коли від'їздив на війну, то присягався, що не покине, що хіба могила нас може розлучити. І так воно мусить бути.

(Співає).

Ой на горі сніг біленький,
Десь поїхав мій миленький.
Ой поїхав, не вертає,
Серце з жалю завмирає.

Я В А VI.

(Гануся, Іван, Катерина).

Іван. Не сумуй дитино! Новину тобі несемо.

Гануся. Що сталося?

Катерина. Ще нічо не сталося, але станеться

Іван. Воскресли ті, що вже не жили.

Гануся. Хто воскрес? Хто не жив? Їй Богу, нічого не розумію.

Катерина. Та приїхали з Росії, Іван, Степан і Петро, про котрих говорено, будім то померли, а вони не померли, а живі вернули.

Гануся Петро вернув, ви бачили його, мамо?

Катерина. Бачила і говорила з ним, тільки що прийшов з колеї, та казав: піду з мамою привитатись і зараз прихожу до Ганусі, каже, і побіг до дому, а гарний парубок став, як сокіл!

Іван. Виріс, півроку, здоровий, викапаний батько.

Катерина. А вусики чорні, а очі такі бистрі.

Гануся. Чорні вусики має, а очі бистрі?

Катерина. Ая! Треба в хаті трохи попрятати (шукає віника і підмітає хату).

Гануся. А ви тату, кажете, що виріс?

Іван. Здоровенний парняга, їй Богу.

Гануся. Викапаний батько! Шкода, що я його батька не памятаю.

Катерина. Такий файний був, як Петро.

Гануся. Мамо, а ви про що з ним говорили?

Катерина. Та не було часу, дитинко, прийшов. привитався, поцілував в руку, ая, поцілував і мене і батька, тай каже: біжу до мами, — звісно, мама перша...

Іван. Чи за мною ніхто не питав?

Гануся. Був Самогласник і була Солоха.

Катерина. Ага, Солоха, певно за мяткою приходила?

Гануся. Ая, за мяткою. я їй дала.. і вона, мамо, щось таке негарне про Петра мені сказала...

Катерина. Щож таке?

Гануся. Каже: ти плюнь на Петра, він любився в Росії до несхочу.

Іван. А вона бачила?

Катерина. Ая, було її спитати, чи бачила?

Гануся. Я думаю, мамо, що Петро не такий.

Катерина. Я те саме думаю... Стривай, хтось йде.

Гануся. Господи, як серце беться. Це може Петро?
(Входить Данило, Гануся невдоволено відвертається).

Я В А VII.

(Тіж і Данило).

Данило. Слава Богу.

Іван. На віки слава. Здоров був Данило, добре, що прийшов. Маю діло до тебе.

(Підчас розмови Данила з Іваном, Гануся виходить з хати).

Данило. Діло до мене?

Іван. Ая, діло! Можеб ти завтра приїхав з твсею фірою, та поміг снопи звозити?

Данило. Ага, до снопів мене знаєте, а за зятя мене не хочете!

Іван. Хто казав, що не хочу? Або ти мені коли за це згадував? Про мене і сьогодні женися!

Данило. Женися, а Гануся за Петром пропадає.

Іван. Га, то вже її діло, а не моє! Поговори з нею, бо я не думаю дівчині женихів шукати.

Катерина. Петро колись ходив за нею, а тепер то не знати, чи він схоче женитися.

Данило. А колиб Петро тепер не хотів Ганусі?

Іван. Колиб не хотів то инша справа.

Катерина. Але думаю, що схоче.

Данило. Я як би так не хотів, то далиб Ганю за мене?

Іван. Я тобі кажу, що я проти тебе нічого не маю, говори з Ганусею, коли тебе схоче, женися!

Данило. Коли так, то дайте на згоду руку.

Іван. На що тобі руки?

Данило. На те, що колиб Петро вирікся Ганусі, то віддасьте її за мене.

Іван. Ти прийдь звозити снопи, а про це побалакаємо пізніше, ти знаєш, я тобі не ворог.

Данило. Ну, хай і так буде, значиться. я можу сподіватись, що, коли Петро не схоче Ганусі, то ви її за мене віддасьте.

Іван. Гаразд, як лише дівка згодиться, ну, тай моя стара...

Катерина. Та що там про це балакати, мені і той добрий і той не злий.

Данило. Але я лучший, мамуню.

Катерина. Ви оба лучші.

Данило. Ну, зіставайте здорові (оглядається). Мені поговорити з Ганусею, а вона щось тікає передімною. (Виходить).

Я В А VIII.

(Тіж без Данила, опісля входить Гануся)

Іван. Деж це Гануся?

Катерина. Тиж не помітив, що вийшла, вона Данила на очі не хоче бачити. (Виглядає крізь вікно). Ось де вона.

Гануся (з-за вікна). Вже пішов Данило?

Катерина. Пішов, пішов. Іди в хату!

Гануся (входячи в хату) Ну, славити Господа, що собі пішов, бо осточортів він мені...

Іван. Чомуж це так?

Гануся. Тому, що я його не люблю й вже! Коли я сподіюсь любого, — тут він лізе у хату.

Я В А IX.

(Тіж і Солоха).

Солоха. Я ще раз до вас.

Катерина. Здорові були.

Солоха. Спасибі, спасибі, я не маю богату часу, зайшла лише сказати, що Настин син повернув із Росії.

Іван. Знаємо, знаємо вже.

Гануся. Ви говорили з ним?

Солоха. Говорила, та не багато, бо він з мамою не може наговоритись. Вона вже й подужала від моїх ліків...

Іван. А може не від ліків, лишень з радости, що син повернув.

Солоха. Ні, таки від ліків, тільки бачите, вона знов захорує, бо син щось дуже...

Гануся. Що таке?

Солоха. Бачите, я вам скажу в секреті. Настя, ніби мама його, привиталась з ним, та каже: Добре Петрусю, що приїхав, я тебе ожению, та матимеш господиню в хаті, бо я нездужаю... А Петро на те: Ой, не буду я тут женитись мамо...

Гануся. Він таке сказав?

Солоха. Ая, бігме, не буду я тут женитись мамо, каже, а я випитую і те і се тай бачу, що він здається таки там, в Росії, любився, а може й жінку лишив.

Катерина. От байки гсворите, Солохо.

Солоха. Та якібайки? Яж чула на власні вуха. А врешті, що нам до того?

Гануся. Може справді, він на мене забув.

Катерина. Не забув ні, таж казав, що зараз прийде до нас.

Солоха. Він таке казав? Ну, це значить, прийде, чому не прийти до знайомих, але я не думаю, що він буде женитись з Ганусею. Побачите.

Іван. То не будемо плакати.

Солоха (до Ганусі). А ти Ганусю, не бануй, чи мало хлопців за тобою гине? Ось, хоч би Данило, пропадає за тобою.

Гануся. Ну, к чорту його. Я не хочу.

Солоха. Чим він гірший від Петра?

Гануся. Може й не гірший, але я не для нього.

Солоха. Ну, ну! Ти ще роздумаєшся.

Я В А Х.

(Тіж і Самогласник. Вечеріє)

Самогласник. Я за вами, пане вйте, шукаю вже від ранку. Ви все тікаєте передімною.

Іван. А я ось що йно вернув з уряду.

Самогласник. Знаю, казали мені. Бачите, аз приїдохом по ділу, хочу завтра їхати до Львова, та треба мені печатки на мої документи. Тепер без документів ані руш (Солоха тимчасом незаметно уходить, Гануся нервово щораз заглядає у вікно). А ти, Ганусю певне Петра виглядаєш? Не прийде він, не виглядай..

Гануся. То вже й ви знаєте, що не прийде?

Самогласник. А хто ще більше знає?

Катерина. Та щось Солоха балакала, а тут і ви те саме...

(Засвічує світло).

Гануся. Чомуж ви таке кажете, пане реєнтий?

Самогласник. Аз глаголю вам істину. Шукаючи за вами, пане вйіте, думаю, що може пішли зустрічати Петра. Приходжу до Насті, питаю за вами, кажуть, що вас там не було. Привитав Петра, та кажу: ходімо оба до вйіта, то зробимо милу несподіванку Ганусі. А він: Не піду я там, не хочу Ганусі знати.

Іван. Це цікаво.

Катерина. Йй Богу, шож це таке. Та ми його стрічали і казав, що прийде.

Гануся. А там була Солоха, може вона йому, які чари завдала?

Самогласник. Солоху я бачив, як виходила від Насті.

Гануся. Вона що йно в нас була і тепер, коли ви прийшли, зчезла незамітно.

Самогласник. Вона щось затіває. Ось Петро нам скаже

Я В А ХІ.

(Ті та Петро).

Гануся (дуже радо). О! Гостоньки до нас.

Петро. Гостоньки, але не прошені...

Катерина. Непрошені? А хтож тебе просив зайти до нас, як не я з Іваном?

Іван. А дівка то собі ради не може дати, так виглядає.

Петро. Справді, Ганусю?

Гануся. Не малаб кого!

Петро. Я те знаю, вже мені сказали люде.

Катерина. А нам знов що инше казали.

Петро. Приміром, що такого?

Гануся. Виж знаєте.

Петро. Як же я можу знати, що тут люде говорять про мене.

Гануся. Ти знаєш, що ти робив у світі, те саме люде й говорять.

Петро. Що я робив? Бідував, які усі полонені, тужив за родиною, а найбільш за тобою, а коли тут приїхав, то чую, що тут мене не дуже ждали. Мое місце у твоєму серцю заняв хто инший.

Катерина. Я цікава знати хто?

Петро. Та не будемо багато балакати, скажіть лише щиро, чим я провинився, що ви мені таку кривду робите?

Іван. Слухай Петре, скажи перше, в чому діло?

Петро. Діло ось в тому, що ви віддаєте Ганю за Данила, а забули за те, що я...

Іван (перериваючи). Вибач, сину, але це хтось тобі неправду сказав. Я, батько, може ліпше знаю, що в мене дома, робиться.

Гануся. Хто тобі таке казав?

Петро. Ну, мама, сусіди, стара Солоха, усі так говорять ціле село!

Катерина. Нам ані на думку таке не приходить. Данило згадував пару разів, що хотів би з Ганею женитись, але ми йому надії не робиди.

Петро. А я що йно говорив зі Солохою і та мені каже, що Ганя з Данилом вже посватані, вже на заповіді дали, а я думаю, от які фальшиві люде, що йно бачив їх на дорозі. кличуть у хату. а туг дочку другому оддають! І я собі сказав, гаразд, не хочу я їх знати більше...

Гануся. Ось, яка та наша знахорка Солоха.

Іван. Це — за наше добро, що ми її годували...

Петро. Значить, це все неправда?

Катерина. Присилай сватів, то побачиш.

Гануся. А може він не хоче, мамо, може він справді лишив там яку дівчину або любовницю?

Самогласник. Кінчіть вже ваші переговори, бо я теж хочу дещо сказати

Петро. Кажіть, пане реєнтій.

Самогласник. Воньмім! Іміяй уши слішати да слішит. Вчєра я довідався цікаву новину, та оцє хтів сьогодні сказати вїйтови, тому я так шукав його від рана і лєдвѣ тут застав. Сїдайте усі коло мене та слухайте. Але ось я, взалкався бо і не дасте мні ясти, возжадахся і не напоїсте мене, а тут і Петро мїг би те саме сказати, він же з дороги.

Катерина. Я й забула, вибачте.

Петро. Не турбуйтеся, мамуню...

Іван. Таких гостей треба прийняти, ми Петра стільки літ не бачили ..

(Катерина і Галя заставляють стіл)

Петро. Ну, реєнтій, яка це новина?

Самогласник. Був заговор на тебе. Солоха хтіла тебе зчарувати.

Петро. Не розумію, по що зчарувати?

Самогласник. Оце вчєра, після вечєрні, зайшов я в коршму, та був свїдком, як Солоха продавала Ганусю за 100 злотих.

Гануся (здивовано). Продавала? Кому?

Самогласник Данилови. (Загалом здивування). Люде говорили, що ти згинув на війні і більше не вернеш. Данило любив Ганусю вже давно.

Гануся. Не так мене, як наше господарство.

Самогласник. Може бути. Отже від довшого часу ходив до знахорки Солохи, щоб та йому дала які чари на Ганусю.

Гануся. Тому вона радила мені пити оте зілля, що я ось тут за образом поклала. (Показує зілля).

Самогласник. Ось бачите, що я усе знаю; якоже писано єсть, тако я вам глаголю. Одночасно ходила Солоха до вас, та настроювала Ганусю до своєї нути, а до твоєї мами ходила будім то лічити, але на ділі мала на думці настроїти маму проти Гані, а на випадок, як ти вернеш, повести діла так, щоб ти одказався добровільно од Гані. Це їй не цілком удалось, бо ти за скоро вернув, як би так пару днів забавився в дорозі, то хто знає, чи Ганя не булаб вже замужем.

Іван. Тепер мені ясно, чому сьогодні Данило домогався дати йому руку, що як Петро не возьме Гані, то він буде її сватати.

Самогласник. Він, бачите, вже знав, що Петро вернув і хтів справу сприспівити. Він же дав Солосі 10 злотих, та зобов'язався після весілля заплатити ще 90.

Іван. Ось яка ця наша знахорка!

Катерина. Прийди мені до хати!

Гануся. За сто злотих хтіла мене продати

Петро. Це не дорого, бо на мою думку, ти більше варта!

Іван. Ну чорт бери нашу знахорку Солоху. Сідай Петре, випемо за твое здоровля.

Петро. Як мое то вже й Ганусине здоровля.

Самогласник. Дай Боже, усе що гоже, а що не гоже, того не дай Боже! (Випивають).

Катерина. Просимо перекусити. (Сідають за стіл).

Я В А XII.

(Тіж і Данило, відтак Солоха).

Данило. Добрий вечір!

Іван. А, це ти, Данило, просимо блище!

Данило. Здоров був Петре, я зачув, що ти приїхав, та прийшов... ми-ж товариші...

Петро. Були колись товариші а тепер.. вибач. (Гануся тулиться до Петра, Данило денервується).

Данило (до Івана). А коли, дядьку, приїхати завтра снопи звозити?

Іван. Відай, вже не треба.

Самогласник. Тут завтра заручини родинне свято..
(входить Солоха і здивовано споглядає по присутніх).

Солоха. Ого! го! А тут що? І Петро тут, мати сама в хаті, хора, а син забавляється..

Самогласник. Мати виздоровіє, як ти, стара кочерго, перестанеш її лічити

Солоха. Ов! А це від коли ви такі мудрі стали?

Самогласник. Я завжди такий був мудрий

Катерина. Лишіть, пане реєнтий. Ось в нас така радість, віддаємо Ганусю за Петра, то не пора тепер розводити сварку, ми усім гостям раді.

Іван. Просимо, сідайте, та випемо за здоровля молодих.

(Данило і Солоха споглядають на себе здивовані).

Солоха (до Данила). Петро таки пішов до Ганусі.

Данило. Не помогла твоя робота. Ну, к чорту з тобою.

Самогласник. Не вмієш ти Солохо на старі літа чарувати, плюнь на твої чари, віддай Данилови 10 злотих, та перепроси добрих людей і буде гаразд.

Данило (до Солохи). Вони про все знають. (Збентежений не знає, куди очима глянути).

Солоха (кидає злбним поглядом на Самогласника). Де ви взяли такі премудрі! Тьфу! (Вийшла, тріснувши дверима).

Петро. З Богом Парасю!

(Данило стиснувши шапку в кулак, береться до відходу, то наче щось хоче говорити до Петра, відтак одвертається і скорою ходою поспішає за Солохою).

Самогласник. Ну, він вже з Солохою почислиться...

Іван. Бог з ними. Ось і дівчата йдуть на вечерницю, погуляйте собі, повеселіться нехай і я з вами відмолоднію.

(Входять дівчата, здоровкаються з Ганусею та Петром, приходять і музиканти. та групуються на запічку).

Самогласник. Ну, Петре, аз глаголю тобі, яко писано єсть: не упивайся вином, во нем же єсть блуд! Але бери Ганусю, ставай серед хати, заведи пісню, та покажи, чи не забув в полоні гуляти.

(Петро стає серед хати з Ганусею і співає:)

Там на горі два явори,
Третій похилився,

Як не возьму, котру схочу,
Не буду женився.

(Музика і танець).

Самогласник. О, раз молодчина! Не забув ще нашої
пісні!

(Танець продовжується).

Завіса.

К І Н Е Ц Ь.

ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА

під редакцією проф. І. Филипчака, видає В-во „Русалка“ Гр. Гануляка, Львів, вул. Куркова ч. 10.

Виходить місячними випусками в 16 стор. друку, як додаток до „Театральної Бібліотеки“.

Річна передплата на „Театральну Бібліотеку“ враз з додатком „Шкільна Бібліотека“ коштує 12 зл. (за границею 2 долари).

„Шкільна Бібліотека“ приносить твори української класичної літератури, які повинна знати шкільна молодь, а саме такі вибрані твори, яких знання вимагається при іспитах по гімназіях і уч. семінарах.

„Шкільна Бібліотека“ має на меті дати укр. молоді класичні твори по найдешевшим цінам, а саме 30 сот. за аркуш друку.

„Шкільна Бібліотека“ пригодиться і для старших, бо не один з нас сконстатувати мусить, що не знає своєї літератури.

„Шкільна Бібліотека“ приносить літ. твори з такими критичними замітками професорів сер. шкіл, яких вимагається при шкільних іспитах.

Як перший випуск вийде: Інсп. В. Кабаровського: Гігієна і правила здоров'я.

Головний склад: „Русалка“ (Гр. Гануляк)

Львів, вул. Куркова ч. 10.

Друкарня Савролігійського Інституту у Львові вул. Бляхарська ч. 9

5537/30

„Театральна Бібліотека“

випустила досі слідуючі пєси, які можна набути
в Редакції „РУСАЛКА“, Львів, Куркова 10.

- 1—4) Вичерпане.
- 5) О. Бабій: „Воєнна любов“, жарт на 1 дію зі співами 0 60 „
- 6) І. Сугачев: „Осінні скрипки“, драма на 5 дій, переклад І. Стадника 1 50 „
- 7) Микола Айдарів: І. Фіцлі — Пуцлі, жарт сценічн. на 1 дію; ІІ Побрехенька про 3 ловців 0 40 „
- 8) Вичерпане.
- 9) Леонід Андрєєв: „Життя людини“ (Жизнь Человѣка), драма, в перекладі Федора Дудка 1 50 „
- 10) І. Стадник: „Він не заздрісний“ жарт на 1 дію. 0 80 „
- 11) А. П. Чехов: „Медвідь“, шутка на 1 дію. 0 50 „
- 12) М. Старицький-М. Степняк: „Ніч під Івана Купала“, 1 дія 0 40 „
- 13) Вичерпане
- 14) В. В. Білібін: „Драконі“, жарт на 1 дію 0 40 „
- 15) М. Степняк: „У Різдвяну Ніч“ сцен. карт. 0 60 „
- 16) Ф. Дудко: „Гріх“, драм. карт. 1 дія 0 30 „
- 17) В. Самійленко: „У Гайхан Бея“, 2 дії 1 20 „
- 18) „Сатана в бочці“, комедія зі співами, 1 дія 0 50 „
- 19) В. В. Білібін: „Танцюрист“, комедія, 1 дія 0 50 „
- 20) Фр. Аляхнович: „Пташка щастя“, 3 дії 0 80 „
- 21) Нікорович: Ніч новоженців, 1 дія 0 30 „
- 22) О. Мірбо: „Злодій“, 1 дія 0 50 „
- 23) А. П. Чехов: „На битому шляху“, драма, 1 дія 0 50 „
- 24) М. Майно: „Гордість“, сценічна карт. 1 дія 0 30 „
- 25) У. Балевицева: „Не всі дома“, комедія 1 д. 0 50 „
- 26) Сатирично-гум. Монолог, часть ІІ. 0 60 „
- 27) Тріст. Бернар: „Одинокий вломник на селі“ комедія на 1 дію 0 40 „
- 28) Чибишева-Садотський: „Ялинка“, різдвяна пєса на 1 дію 0 40 „
- 29) Іос. Ваффіко: „Дві поради“, комедія, 1 дія 0 60 „
- 30) Лев Лотоцький: „Людські язика“, комедія 0 60 „
- 31) „Жонатий Мефістофель“, фарс на 3 дії 1 50 „
- 32) Я. Гордін: „Сирітка Хася“, драма. 4 дії. 1 50 „
- 33) К. Полішук: „Тривожні душі“ пєса на 3 дії 1 50 „
- 34) В. Білібін: „Її недуга“, комедія 1 дія 0 60 „
- 35) Трістан Бернар: „Примхи долі“ комедія на 1 дію. 0 60 „
- 36) Л. Андрєєв: „Дні нашого життя“ пєса на 4 дії в перекладі О. Бабія 1 50 „
- 37—38 Вичерпане.
- 39) В. Мартиневич: „По коляді“, жарт на 1 дію 0 40 „
- 40) Вичерпане.
- 41) С. Калинець: „Сватання в нецках“, жарт на 1 дію. 0 50 „
- 46) С. Калинець: „Знахорка Солоха“, сц. к., 1 дія. 0 50 „
- 43) Вол. Мартиневич: „Перепесник“ драма 5 д. 1 50 „
- 44) Д. Гункевич: „Жертви Темноти, драма з життя канадійських пересланців 1 50 „
- 45) В. Мартиневич: „Весілля з поправками“, жарт 0 60 „
- 46) Клим Полішук: „Гад звіринєцький“, драмат картина. в 4 відсл. 0 40 „
- 47) Степан Качмар: „Пригоди вчать згоди“ комедія 1 50 „
- 48) Вичерпане.
- 49) Д. Гункевич: „Клюб Суфражисток“, комедія з амер. життя 5 дії 1 50 „
- 50) В. Полянський: „Дятко Тарас“, сц. карт. (вичерп.)

51) (I—1926) І. Луцик: „Гри герби“, комедія на 3 дії	160
52) II—1926) О. Бабій: „Родинна тайна“, драма на 3 дії	160
53) (III—1926) В. Казанівський: „Чорт не жінка“, жарт	060
54) (IV—1926) І. Зубенко: „Горе баб'ям“, оперета на 3 дії	120
55) (V—1926) Л. Лотоцький: „Закукурічені тітки“, 3 дії	120
56) (VI—1926) І. Я. Луцик: „Вифлеемська ніч“, сценічна ораторія з партитурою	300
57) (VII—1927) Казанівський: „Адамові сльози“ жарт на 1 д	060
58) (VIII—1926) Гр. Марусин: „Хоч раз його правда	060
59) (IX—1926) * *: „Сатана в бочці“	050
60) (X—1926) І. Луцик: „Бабський бунт“, народна оперета	120
61) (XI—1926) Гр. Марусин: „Хлопський Син“, комедія	100
62) (XII—1926) Дм. Гункевич: „Кроваві перли“, роб. др.	180
63) (I—1927) І. Мисик: „Ролшматоване серце“, фарс-сат	060
64) (II—1927) К. Баранцевич: „Горобчик“, жарт на 1 дію	060
65) (III—1927) І. Мисик: „Остання лекція“ сцен. карт.	040
66) (IV—1927) * *: „Гаївки“, сценічна картина на 1 дію	120
67) V. І. Чайківський: „Захотіла пана втратила Івана“, комедія	120
668) (VI—1927) Нові монольоги і деклямації	060
79) (VII—1927) Др. Марусин: „До сходу сонця“, комедія	060
70) (VIII—1927) І. Я. Луцик: „Перешкода“, 3 дії	120
71) (IX—1927) І. Я. Луцик: „Пещена дитина“, 4 дії	120
72) (X—1927) І. Лисенко-Конич: „Голодний Дон-Жуан“ жарт на 1 дію	060
73) (X—1927) А. Чужинин: „Периста Красуня“, жарт 1 д	060
74) (XII—1927) О. Коженювський: „Верховинці	120
75) (I—1929) Гр. Марусин: „Пан писар“, комедія на 3 дії	120
76) (II—1929) А. Фредро: „Які хорі, — такі доктори“, комедія на 1 дію в перекладі Й. Стадника	120
77) (III—1928) М. Старішків: „Як ковбаса та чарка“	120
78) (IV—1928) М. Омелянець: „Лихо з жінкою, лихо без жінки“, комедія на 1 дію	060
79) (V—1928) П. Карпенко: „Заручини по смерті“ комедія на 2 дії	120
80) (VI—1928) І. Тогобочний: „Мати наймичка“, драма, 4 д (Ноти до співів 1 зл.)	120
81) (VII—1928) Гр. Марусин: „Мовчи язичку“, комедія, 1 дія	060
82) (VIII—1928) Сучасний: „Пильнуй своєї хати“, жарт	060
83) (IX—1928) В. Крижанівський: „Веселий вечір“	060
84) (X—1928) Д. Гункевич: „Панські примхи“ жарт на 1 дію	050
85) (XI—1928) І. Я. Л. Вертеп, різдв. сцен. карт.	050
86) (XII—1928) Д. Весняний: Товариські гри й забави	120
87) (I—1929) „Татусь на відпочинку“ жарт на 1 дію	060
88) (II—1929) „Шалена молодичка“, комедія на 3 дії	150
89) (III—1929) С. Белая: „Старі гріховодники“, традиційна комедія, 3 д	120
90) (IV—1929) О. Цюк: „Замотана справа“ жарт на 1 дію	080
91) (V—1929) О. Глум: „Безбожник“ жарт на 1 дію	100
92) (VI—1929) Гр. Марусин: „Жінка горою“ жарт на 1 дію	060
93) (VII—1929) Деклямації й монольоги	060
94) (VIII—1929) „У кожного розум є“, 2 дії	080
95) (IX—1929) Пригоди—вчать згоди, комедія	150
96) (X—1929) „Закляте джерело (з нотами)“	120
97—98) (I—II—1930) „Засвістали козаченьки“, спів. з нотами	300
99) (III—1930) „Граф фон Габенікс“, жарт на 2 дії	080

Окрім вище згаданих видань „Театр. Бібліотеки“ можна
набути в нашій редакції наступні твори

1) А. Чехов: „Ювілей“, комедія	160
2) А. Франс: „Чоловік, що одружився з німою“	160
3) Л. Андрєєв: „Прегарні Сабініанки“, комедія-сатир	160
4) Даніель Ріш: „Відвідини“, комедія, 1 дія	160
5) Чебишева-Садовський: „Самотній у лісі“, 1 дія	040
6) Галина Орлівна: „Князівна жаба“, діточа пьеса	040
7) Тойж автори: „Христова ялинка“, 3 дії	040
8) М. Васильєв: „Жених з міста“, жарт на 1 дію	080
9) М. Васильєв: „Де Бога нема“, сцен. карт. 1 дію	080